

La sardana ha viscut una crisi profunda; ha experimentat la desafecció massiva de la joventut que, en la definició més optimista, la considera "digna de mirar", però no de dansar. I, encara, en concursos. L'absència general de joves en les ballades populars dominicals, o de festa major, és notòria. La participació en els aplecs ha baixat en picat i hem de reconèixer que avui podem sentir sardanes gràcies a les subvencions dels ajuntaments, les institucions i les entitats bancàries.

Hi ha pel mig un problema d'imatge. No l'hem sabuda vendre, la sardana. A qui hem explicat que és una herència del geni grec, una manifestació singular de la cultura clàssica, un símbol de pau còsmica i de solidaritat entre els homes? Els Jocs Olímpics de Barcelona han mostrat al món la maleabilitat de la sardana, capaç de reconvertir l'anella humana universal en els cinc anells olímpics entrelaçats estretament.

Salvador Sunyer, nunci de l'Aplec de la Sardana de Girona 1992, proclamava entusiasta: "Us hi heu fixat? L'escut, el logotip, la bandera d'Europa, són la representació gràfica exacta de la nostra dansa! Hi ha algú més al món que ho pugui dir més alt?".

El Primer Congrés del Sardanisme arribà en un moment oportú. Cal insistir-hi, especialment en la TV. Cal incorporar-la en els plans d'educació escolars a través de l'expressió musical. Cal interessar-hi el món de l'espectacle, el comerç i el turisme.

Lluís Nualart

Sardanes de principi de segle, davant del Cafè de Can Bofill, al Passeig.